

תת"ע 6365/07/13 - מדינת ישראל נגד דניאל בר דוד

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 6365-07-13 מדינת ישראל נ' דניאל בר דוד

בפני	כב' השופט אלי אנושי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	דניאל בר דוד

הכרעת דין

זיכיתי את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו בתאריך 12.12.2012, סמוך לשעה 17:25, עצר את רכבו פרטי מס' 87-84323 ברחוב טלר 21 רחובות, באופן שיש בו הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 71 (1) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באשמתו וטען שברשותו תו נכה אותו השוטר לא ראה. הקפיד על מרחק מהצומת ולא הפריע ממש לתנועה. הלך לבית המרקחת, ציין שהינו נכה צה"ל.

פרשת התביעה:

ע/ת 1 רס"מ בבוש זאודו, ערך את הודעות תשלום הקנס בתיק 52-1-103844-0.

על פי נסיבות המקרה: **(ת/1)** - במהלך סיור שגרתי, נסע על רחוב טלר מכיוון מערב למזרח והבחין ברכב הנ"ל אשר עומד כאשר שני גלגלים צד שמאל אחורי וקדמי על המדרכה, כאשר חלק גדול מגוף הרכב על הכביש ובכך חסם את נתיב הנסיעה השמאלי מבין 3 נתיבים. מציין כי לא היו ברכב אורות מהבהבים, ולא היה אף אחד ליד הרכב, כרז מספר פעמים ושכמעט סיים לרשום את הדוח הגיע הנאשם ואמר לו שירד לקנות תרופה.

בדברי הנהג ציין השוטר: הלכתי לקנות תרופות אני נכה צה"ל יש לי ברכב תו נכה לפי החוק מותר לי לחנות לפני צומת 15 מטר. לא בצומת.

עוד מסר העד בחקירה הראשית, כי זוכר את האירוע רק מהדו"ח, ולרשום כזה דו"ח לוקח כ-10-15 דקות. וכן

שלא יכול לומר אם יש מקום חניה קרוב או לא (עמ' 2 ש' 10)..

בחקירתו הנגדית נשאל העד האם הבחין בתו הנכה והשיב שאינו זוכר.

בחקירה חוזרת שב וציין כי לא רשם שראה תו נכה. וכי הוא יודע שנכה יכול להחנות על המדרכה במידה ולא מפריעה לתנועה או להולכי הרגל.

פרשת ההגנה:

הנאשם טען כי אינו חושב שהייתה עבירה. מציין שהחנה על המדרכה תוך הקפדה של 15 מ' מהצומת, ללא הפרעה ממשית לתנועה או להולכי הרגל והלך להביא תרופות מניו פארם. מציין שהשוטר לא שם לב שיש לו תו נכה, ואינו חושב שעבר עבירה.

בחקירה נגדית: נשאל האם תו הנכה מאפשר לו לחנות איפה שהוא רוצה, השיב לא מה פתאום יש חוק. הוא לא עבר על החוק, מותר לחנות 15 מ' מצומת להשאיר מעבר להולכי רגל ועגלה, ולא להפריע הפרעה ממשית לתנועה. בנוסף בחקירה הנגדית אמר הנאשם כי עת/1 אמר לי שצילם את הרכב, אולם הוא לא יודע מדוע שאלו בנושא. ציין כי במקום 3 נתיבים, כפי שציין גם השוטר. לא גרם הפרעה ממשית לתנועה. לשאלת התובע כי השוטר מציין שחסם נתיב נסיעה וודאי גם מעבר להולכי רגל ועגלות השיב שהשוטר כלל לא ציין שחסם נתיב עגלות.

לשאלת בית במשפט האם במקום יש חניית נכים השיב לא היה שם כלל חנייה חפשי במשך דקות ולא מצא חניה. שנשאל לגבי חניית נכים השיב שלא היה במקום חניית נכים.

דין והכרעה:

החוק סעיף 2 (א) לחוק חניה לנכים, קובע:

"(א) נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תג נכה (להלן - הרכב), במקום שאין החניה מותרת בו אם התקיימו כל אלה:

- (1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;
- (2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;
- (3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;

(4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה.

כפי שקבע בית המשפט העליון ברע"פ 604/10 עו"ד לביא יעקב נ' מד"י, מטרתו העיקרית של חוק חנייה לנכים הוא לאפשר נגישות מלאה לציבור הנכים לכל מקום אשר הם חפצים להגיע אליו ברכבם, ואת עקרון הנגישות של ציבור הנכים יש ליישם ברוח שנקבעה בסעיפים 1 - 2 לחוק **שיוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות תשנ"ח - 1998** אשר קובעים כדלקמן:

1. זכויותיהם של אנשים עם מוגבלות ותומחי בנות השלה החברה בישראל לזכויות אלה, מושתתות על ההכרה בעקרון השוויון, על ההכרה בערך האדם שנברא בצלם ועל עקרון כבוד הבריות.
2. חוק זה מטרתו להגן על כבודו וחירותו של אדם עם מוגבלות, ולעגן את זכותו להשתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכלתחומיה החיים וכן לתת מענה הולם לצרכיו המיוחדים באופן שיאפשר לו לחיות את חייו בעצמאות מרבית בפרטיות וכבוד ותוך מיצוי מלוא יכולתו".

אולם, כבר נקבע כי זכות זו של ציבור הנכים אינה זכות מוחלטת והיא יחסית ככל זכות ואינטרס, חשוב ככל שיהיה. סעיפים 2 ו-3 לחוק חנייה לנכים מבטאים איזון בין ההגנה על זכותו של נכה לחנייה נגישה לבין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר הציבורי בכבישים ובמדרכות ולפיכך קבע סעיף 2 לחוק חנייה לנכים תנאים מצטברים שרק בהתקיימם רשאי נכה לחנות את רכבו במקום שאין החניה מותרת בו. וראה דברי כבוד השופט אביגיל כהן בעפ"א 2678-01-12 עיריית ת"א נ' סופיר.

כבר נקבע בפסיקה השמן הראוי הוא כי בכל מקרה של רישום דו"ח לרכב עם תו נכה יצוין הדבר וירשם על ידי השוטר. ועדיף כי יצוין "ברחל בתך הקטנה" כי השוטר ראה את תו הנכה אך בכל זאת החליט לרשום דו"ח עקב סיבות שיפורטו. והסיבות שבגינן גם לרכב נכה אסור לחנות במקום שחנה. רישום שכזה יכול לחסוך את כל השאלות שמתעוררות אחר כך, כפי שאירע במקרה שלפנינו. מעבר לצד הפורמאלי, הרי רישום זה יכול להביע כי השוטר היה ער למצוקתו של הנהג החונה ולמגבלותיו ולא התעלם מהם. אולם למרות זאת היה חייב מתוקף תפקידו לרשום את הודעת הקנס הרלוונטית.

ולמקרה שבפני:

לא הוכח כי החניה במקום שבו חנה הנאשם אינה מותרת, לא הוכח קיומו של כל תמרור או סימון כלשהוא, שאוסר חניה במקום, ולמעשה עד התביעה גם לא טען זאת.

הנאשם הציג לבית המשפט תעודת נכה, ולמעשה הינו נכה צה"ל.

גם לטענת התובע כי הנאשם חסם מעבר להולכי רגל ועגלות, אין כל אזכור לכך בת/1. אין ספק שהנאשם גם טען לפני עת/1 כי ברכבו תו נכה ואולם העד לא התייחס לטענתו זו של הנאשם שמופיעה בדו"ח שרשם, ולמעשה מסר עת/1 כי אינו יודע כי לא רשם הדבר.

על פי העובדות שלפנינו במדובר בכביש בעל 3 נתיבים, סעיף 2 לחוק הנכים מתיר עם זאת כידוע לנכה להחנות רכבו במקום שאין החניה מותרת בו, אך זאת רק אם מתקיימים תנאים מצטברים ובהם גם התנאי שהחניה איננה גורמת הפרעה ממשית לתנועה.

אין כל סימוכין לטענת התביעה כי מדובר בהפרעה ממשית. היות ובפועל התביעה לא טענה כל טענה אחרת מעבר לטענה של גרימת עומס תנועה לזמן קצר.

מקבל אני את הטענה שהנאשם אכן גרם הפרעה לתנועה, אך לטעמי לא הוכח מהראיות שהמאשימה הניחה בפני שמדובר בהפרעה ממשית או סיכון לעניין זה ראה החלטת בית המשפט במחוזי בעפ"א 2678-01-12, ע"ת נ' ספור, שם אישר בית המשפט המחוזי זיכוי, של נכה שחנה באדום לבן וחסם נתיב נסיעה, אילץ רכבים לנסוע בנתיב הנגדי נגד כיוון התנועה. וזאת לאחר שנמצא כי הנאשם חנה ברחוב צדדי, שהתנועה בו אינה רבה. שני נתיביו של הרחוב רחבים דיים על מנת לאפשר שימוש באחד מהם, בשעה שהאחר חסום. בית המשפט קבע כי חנייה באדום לבן לנכה אסורה רק כשנגרמת הפרעה ממשית לתנועה, מה שלא נעשה במקרה דנן ועל כן זוכה הנאשם.

נתוני זיכוי זה, ואף במקרים חמורים יותר מהמקרה שבפני, הרי לא הוכחה בפועל על ידי המאשימה כל הפרעה ממשית, או סיכון של ממש וזאת בכביש של 3 נתיבים כאשר מחצית נתיב נחסמת לפרק זמן קצר.

הנאשם ביסס הגנתו על חוק החניה לנכים ובצדק עשה כך, מסר בעדותו כי חיפש חניה במשך מס' דקות ולא מצא. גם עד התביעה לא יכל לומר אם במקום היו מקומות חניה.

אכן קבעו חז"ל כי "דל לא תהדר בריבו", ואיני מתעלם מעקרון זה, אולם לא נותר לי אלא להביע את עמדתי כי חוסנה וסבלנותה של החברה כלפי הזולת, נמדדים במקרים מסוג זה, כאשר השונה, ובמקרה זה נכה הנזקק להחנות רכבו סמוך לבית מרקחת על מנת לקנות תרופות, אכן יוצר "הפרעה" מסוימת לסביבה.

אציין מפורשות כי אין בהחלטתי זו לאשר או אף להבין נסיבות חניה בניגוד לחוק, ולבטח לא לאפשר סיכון למשתמשי הדרך. והנאמר בה מתייחס רק לראיות אשר הונחו בפני על ידי הצדדים במקרה זה.

סופו של דבר, מאחר לא הוכח בפני בראיות המאשימה, מעבר לכל ספק סביר כי אכן נעברה עבירה בה נגרמה הפרעה ממשית לתנועה, קם בליבי ספק, תוצאות הספק בהליך פלילי מובילים לזיכוי הנאשם, וכך אני מורה בתיק זה.

מזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

מורה על ביטול הדיון ביום 01.05.2014.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ד, 13 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.